

Udskriftsdato: torsdag den 25. juni 2026

KEN nr 10709 af 01/12/2005 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-51-05 om hjælpemiddel - forbrugsgode - merudgift - særlige beklædningsgenstande - særligt udformet tøj - specialsyede bukser

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500426-05

Ankestyrelsens principafgørelse C-51-05 om hjælpemiddel - forbrugsgode - merudgift - særlige beklædningsgenstande - særligt udformet tøj - specialsyede bukser

Resume:

Der kunne efter servicelovens hjælpemiddelregler ikke ydes hjælp til særligt udformet tøj, som en person ville have haft brug for uanset den nedsatte funktionsevne.

I den konkrete sag var specialsyede bukser ikke omfattet af begrebet særlige beklædningsgenstande i hjælpemiddelbekendtgørelsen.

Ankestyrelsen lagde blandt andet vægt på, at det af Ankestyrelsens praksis fremgik, at der efter servicelovens hjælpemiddelregler kunne ydes hjælp til særlige beklædningsgenstande, som en person ikke ville have haft brug for, hvis den pågældende ikke havde haft en funktionsnedsættelse.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 906 af 26. september 2005 - § 97 og § 98

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 113, stk. 1 og § 112, stk. 1, nr. 1 og nr. 2

Sagsfremstilling:

En kvinde fik foretaget en abdominaloperation med et kompliceret efterforløb, som medførte varigt tab af store hud- og muskelvævsområder på kroppen og øverste del af begge lår, med deraf følgende funktionsnedsættelse samt meget alvorlige kosmetiske konsekvenser.

Kvinden boede tidligere i A Kommune, hvor hun søgte og fik bevilget hjælp til specialsyede bukser efter servicelovens § 97 med en egenbetaling på 300 kr.

Hun flyttede efterfølgende til B Kommune, hvor hun også søgte om hjælp til specialsyede bukser.

B Kommune gav først afslag på økonomisk hjælp til specialsyede bukser i henhold til § 84 i serviceloven, idet kommunen ikke fandt, at kvinden var omfattet af personkredsen i § 84.

Kommunen lagde vægt på, at kvindens lidelse havde en langvarig karakter, men det blev vurderet, at hendes dagligdag fungerede.

Kommunen henviste til bestemmelsens lovforarbejder, hvorefter der skulle være tale om indgribende konsekvenser for den daglige livsførelse. Der skulle ligeledes være tale om en nødvendig merudgift som følge af lidelsen, som oversteg 6000 kr. pr. år.

Kommunen vurderede ikke, at kvindens bevægelsesfunktion var så indgribende på nuværende tidspunkt, at der var behov for betydelige hjælpeforanstaltninger.

Kommunen traf efterfølgende en afgørelse i henhold til servicelovens § 97, som ligeledes gav kvinden afslag på økonomisk hjælp til specialsyede bukser. Kommunen henviste til Socialministeriets vejledning om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder nr. 129 af 14. december 2004, hvoraf fremgik, at hjælp også kunne ydes til merudgifter til beklædningsgenstande til en person, som på grund af sygdom, ulykke eller

lignende var blevet varigt invalideret og som følge heraf ikke mere kunne bruge sit tøj og således på en gang fik behov for at få udskiftet dele af sin garderobe samt at hjælp kunne ydes til anskaffelse af særlige beklædningsgenstande, som en person ikke ville have haft brug for, hvis den pågældende ikke havde haft en funktionsnedsættelse. Hjælp ville derimod skulle ydes efter merudgiftsbestemmelsen til almindeligt tøj, som skulle udformes på en særlig måde (servicelovens § 84).

Nævnet stadfæstede kommunens afgørelser.

Nævnet fandt, at kvinden ikke var omfattet af personkredsen i servicelovens § 84 og dermed ikke berettiget til økonomisk hjælp til specialsyede bukser.

Nævnet lagde vægt på, at hjælp til dækning af merudgifter ved forsørgelsen kun kunne ydes til personer med betydeligt og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Nævnet henviste til, at der med varigt nedsat funktionsevne skulle forstås en langvarig lidelse, hvis konsekvenser for den enkelte var af indgribende karakter i den daglige tilværelse, og som medførte, at der må sættes ind med betydelige hjælpeforanstaltninger.

Nævnet henviste endvidere til, at der i vejledningen om sociale tilbud til voksne med handicap som eksempel er nævnt udviklingshæmning, sindslidelser, epilepsi nedsat bevægelsesfunktion med mere.

Nævnet fandt, at kvinden som følge af fjernelse af hud på en stor del af kroppen havde en varig lidelse, men at lidelsen imidlertid ikke medførte konsekvenser af indgribende karakter i hendes daglige tilværelse, idet hun trods smerter selv klarede dagligdagen uden hjælp.

Nævnet fandt derfor ikke, at der måtte sættes ind med betydelige hjælpeforanstaltninger for, at hun kunne opnå en tilnærmelsesvis normal tilværelse.

Endvidere fandt nævnet ikke kvinden berettiget til økonomisk hjælp til specialsyede bukser i henhold til servicelovens § 97.

Nævnets begrundelse var, at kvinden ikke var berettiget til særlig beklædning jf. § 12 i hjælpemiddelbekendtgørelsen.

Som eksempel på særlig beklædningsgenstande henviste nævnet til regnslag til kørestole, køreposer, rygeforklæde, hagesmække samt beskyttelsesbukser til svært inkontinente personer til badning i svømmehal.

Nævnet vurderede herefter, at der efter hjælpemiddelbekendtgørelsen kunne ydes hjælp til særlig beklædningsgenstande, som en person ikke ville have haft brug for, hvis den pågældende ikke havde haft en nedsat funktionsevne, medens der efter merudgiftsreglerne kunne ydes støtte til almindeligt tøj, f.eks. bukser, som skulle udformes på en særlig måde.

Nævnet lagde herefter vægt på, at de bukser, som kvinden søgte om støtte til, ikke var en særlig beklædningsgenstand, men derimod bukser som skulle udformes på en særlig måde.

Nævnet henviste herefter til, at den omstændighed, at kvinden havde modtaget støtte til bukser i A Kommune ikke kunne ændre ved afgørelsen.

Afslutningsvis henviste nævnet til principperne i SM C-8-04.

I klagen til Ankestyrelsen anførte kvinden, at hun klarede dagligdagen uden offentlig hjælp, men ikke uden hjælp fra sin familie samt en stor egen indsats.

Endvidere oplyste hun, at hun gerne skulle kunne klare sine arbejdsopgaver uden de gener, som lynlåse, sømme og linninger gav hende, og som hun fik af almindeligt stangtøj. Endvidere havde hun oplyst, at hun skulle møde på arbejde præsentabel, og at det var ekstremt svært at købe bukser fra butikkerne, når der i det ene bukseben skulle være plads til et lår, der var 54 cm og et, der var 57 cm.

Samtidig redegjorde kvinden for den psykiske side af sagen.

Ved genvurderingen fastholdt nævnet afgørelsen, idet der ikke var kommet nye oplysninger eller anbringender frem, der kunne ændre afgørelsen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt særlige beklædningsgenstande i form af specialsyede bukser kunne bevilges efter § 97 i serviceloven, herunder § 98 i serviceloven til en person, der ikke var omfattet af personkredsen i servicelovens § 84.

Afgørelse:

Ankestyrelsen bemærkede at, sagen alene blev antaget til afklaring af, om hjælp til specialsyede bukser kunne gives som hjælpemiddel efter servicelovens § 97. Ankestyrelsen lagde derfor til grund, at kvinden var omfattet af personkredsen i servicelovens § 97, men ikke af personkredsen i servicelovens § 84.

Begrundelsen for afgørelsen var, at de specialsyede bukser ikke var omfattet af begrebet særlige beklædningsgenstande i § 12 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 19 af 11. januar 2005 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det fremgik af Social Meddelelse (SM) C-8-04, at der efter servicelovens hjælpemiddelregler kunne ydes hjælp til særlige beklædningsgenstande, som en person ikke ville have haft brug for, hvis den pågældende ikke havde haft en funktionsnedsættelse.

Ankestyrelsen fandt således ikke, at de specialsyede bukser hørte under denne definition, idet kvinden uanset sin funktionsevnenedsættelse ville have haft brug for bukser.

Ankestyrelsen fandt derimod, at de specialsyede bukser kunne anses for værende almindeligt tøj, som var særligt udformet.

Ankestyrelsen lagde i den forbindelse vægt på, at det fremgik vejledende af punkt 131 i Socialministeriets vejledning nr. 129 af 14. december 2004 om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder, at voksne personer mellem 18 og 65 år med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, som på grund af deformiteter eller ganske særlig legemsbygning e.l. har behov for dyrt eller særligt udformet tøj, har mulighed for at få dækket merudgifterne efter servicelovens § 84.

Ankestyrelsen var bevidst om, at kvinden ikke faldt ind under personkredsen i denne bestemmelse, men fandt uanset dette ikke, at sagen kunne føre til et andet resultat.

Ankestyrelsen fandt samtidig, at specialsyede bukser ikke faldt ind under reglerne om forbrugsgoder i servicelovens § 98.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det fremgik af hjælpemiddelbekendtgørelsens § 1, stk. 2, 2. pkt., at forbrugsgoder omfatter produkter, som er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Ankestyrelsen fandt ikke, at specialsyede bukser fremstilles og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Ankestyrelsen fandt derfor ikke, at udgifter til specialsyede bukser kunne bevilges efter reglerne om forbrugsgoder.

Ankestyrelsen stadfæstede således nævnets afgørelse.